

gangen. Endvidere vil vejledningen kunne udleveres til patienter, pårørende og patientrådgivere, der måtte have interesse heri. Der var efter Justitsministeriets opfattelse ikke for tiden noget behov for at supplere vejledningen med en yderligere vejledning, rettet til personer og administrationen på de psykiatriske afdelinger.

Tilsynet har taget Justitsministeriets svar til efterretning og foretager ikke videre i sagen.

III Patientrådgiverordningen

Efter ikrafttrædelsen af loven om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien den 1. oktober 1989 har tilsynet i flere sammenhænge beskæftiget sig med patientrådgivernes situation. Der henvises i den forbindelse til tilsynets beretning af 20. september 1990 vedrørende tilsynets virksomhed i folketingsåret 1989-90. Med henvisning til, at patientrådgiverne udgør en væsentlig retssikkerhedsgaranti i forbindelse med behandlingen af tvangsindlagte og tvangstilbageholdte psykiatriske patienter samt ved tvangsbehandling og fiksering m.v. af psykiatriske patienter, anmodede tilsynet i juni 1991 Justitsministeriet om at redegøre for erfaringerne med patientrådgiverordningen. Herunder ønskede tilsynet oplyst, hvilke reaktioner m.v. der efter ordningens indførelse var kommet fra de psykiatriske patienter og patientrådgiverne, og om der er overvejelser om ændringer af ordningen.

Justitsministeriet oplyste ved skrivelse af 26. februar 1992, at ministeriet i anledning af tilsynets henvendelse havde anmodet Amtsrådsforeningen samt Københavns og Frederiksberg Kommuner om en udtalelse om de indvundne erfaringer, og at det af udtalelserne fra Københavns og Frederiksberg Kommuner fremgik, at der her generelt er tilfredshed med patientrådgiverordningen både hos patienterne og patientrådgiverne. Det fremgik videre, at Amtsrådsforeningen på baggrund af henvendelsen havde besluttet at iværksætte en undersøgelse af erfaringerne med patientrådgiverordningen set fra patientrådgivernes, de psykiatriske sygehusafdelingers og patienternes side. Justitsministeriet ville til sin tid orientere tilsynet om

resultaterne af Amtsrådsforeningens undersøgelse.

På baggrund af en henvendelse fra tilsynet vedrørende patientrådgivernes vederlag har Justitsministeriet endvidere i en skrivelse af 23. december 1991 over for tilsynet oplyst, at ministeriet bl.a. på baggrund af udtalelser fra Amtsrådsforeningen i Danmark og Indenrigsministeriet har overvejet spørgsmålet om regulering af vederlaget. Justitsministeriet meddelte, at man ikke på daværende tidspunkt fandt grundlag for at iværksætte en generel forhøjelse af de i § 17 i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 615 af 20. september 1989 om patientrådgivere fastsatte takster for vederlag. Justitsministeriet havde – foruden bevillingsmæssige hensyn – især lagt vægt på, at taksterne alene havde været gældende i ca. 2 år. De nævnte takster omfatter også patientrådgivernes eventuelle udgifter til transport. Justitsministeriet oplyste videre, at ministeriet imidlertid ville være indstillet på – når der er indhøstet erfaringer med patientrådgiverordningen i en længere periode – at iværksætte en nærmere undersøgelse af vederlæggelsen af patientrådgiverne, herunder af omkostningerne ved den gældende ordning og spørgsmålet om en eventuel justering af ordningen. Justitsministeriet agtede at iværksætte denne undersøgelse medio 1992, hvor patientrådgiverordningen har været i kraft i ca. 3 år.

Tilsynet vil på et senere tidspunkt tage patientrådgiverordningen op til nærmere behandling.

IV Magtanvendelse m.v. i institutioner for voksne med vidtgående fysiske eller psykiske handicap

Sagen er tidligere omtalt i tilsynets beretning af 20. september 1990 vedrørende tilsynets virksomhed i folketingsåret 1989-90.

Socialministeriet ændrede ved bekendtgørelse nr. 284 af 26. april 1990 magtanvendelsesbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 568 af 21. december 1979 om magtanvendelse m.v. i institutioner for voksne med vidtgående fysiske eller psykiske handicap). Ændringen, som trådte i kraft den 1. juli 1990, indebar bl.a., at